

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120201009
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120201009.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobkyne: C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, XXX XX Z., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 81109 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 344,17 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 7Csp/13/2020-42 zo dňa 02.09.2020, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobkyni nepriznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 200 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobkyne zamietal.
III. Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
- Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 1, 2 písm. a), 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.
Prvoinštančný súd vykonaným dokazovaním zistil, že rozsudkom č. k. 12Csp/24/2017-65 zo dňa 06. marca 2018 súd priznal žalobkyni voči žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 344,17 Eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom 200,- eur a platbami žalobkyne 544,17 eur, a to všetko spolu s úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 27. mája 2017 do zaplatenia, z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere zo dňa XX.XX.XXXX uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru bod 12/ o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tou spojenou je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.
Súd uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie považoval za dôvodné z dôvodu, že žalobkyňa si v pôvodnom konaní úspešne uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľných zmluvných podmienok.
Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia prvoinštančný súd považoval za primeranú sumu 200,- eur. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal osobitný zreteľ na správanie sa žalovaného, keďže žalobkyňa uviedla, že správanie sa žalovaného bolo pre ňu stresujúce. V tom čase bola žalobkyňa na materskej dovolenke, dostávala príspevok 160 Eur. Jej manžel v tom čase prišiel o prácu, preto si zobrali od žalovaného pôžičku. Keď ju prestala splácať, začali jej chodiť výzvy na zaplatenie dlžnej sumy. Potom sa jej ozval pán Krutý s tým, koľko má zaplatiť. Táto suma sa stále

navyšovala. S exekútorom Krutým sa dohodla, že bude splácať mesačné splátky 30 Eur. Neskôr oslovila pani A. zo združenia a tam sa dozvedela, že žalovaný jej zráža dlžnú sumu aj zo mzdy. V tom čase už bola zamestnaná a zarobila 3,30 Eur na hodinu v hrubom. Bolo to pre ňu veľmi stresujúce, keďže na účet jej chodila suma 214 Eur a nič jej neostávalo a vôbec nevedela koľko ešte má splácať.

Suma 344,17 Eur jej zo strany žalovaného bola vyplatená, avšak žalovaný ju kontaktoval a uviedol, že jej vyplatí sumu v zmysle rozsudku, avšak nie vo výške 344,17 Eur, ale až potom, keď si od tej sumy odráta sumu trov konania, čiže jej chceli zaplatiť iba sumu 200 Eur. Následne jej právny zástupca dal na žalovaného exekúciu a až potom jej žalovaný zaplatil celú dlžnú sumu. Vôbec jej nebolo zrejmé, aké trovy má platiť žalovanému, ktoré si odpočítali, keď trovy boli priznané v rozsudku jej.

Prvoinštančný súd žalobu v prevyšujúcej časti čo do výšky 144,17 eur zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Úspešnej žalobkyni boli priznané trovy konania v rozsahu 100 %.

3. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal základ nároku na finančné zadosťučinenie ako aj jeho výšku. Uviedol že finančné prostriedky prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak, napr. ak by žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovanému preto nie je zrejmé, na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie až vo výške 344,18 Eur. Vo vzťahu k priznanej výške primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že táto je vzhľadom na okolnosti prípadu neprimerane prísna a založená na svojoľnom výklade práva. Súd bol povinný na skutkový stav aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnom vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Požiadal, aby súd prihliadol na konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sama v rámci kontraktčného postupu konala ľahostajne. Žalobkyňa nijakým spôsobom netvrdila ani nepreukázala, že si žalovaný nespĺnil svoju poučovaciu povinnosť voči žalobkyni. Žalovaný svojim podpisom vyjadril súhlas, že bol osobitne poučený o jednotlivých náležitostiach zmluvy. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nemožno považovať za spravodlivé, pretože ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy finančného zadosťučinenia. Ďalej uviedol, že nie je zrejmé, aká ujma bola spotrebiteľovi spôsobená (nemôže byť totožná so vzniknutým bezdôvodným obohatením). Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadal priznať nárok na úhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie

je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyňi a ktorým žalobkyňa spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

5. Je nesporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12Csp/24/2017 v spojení s odvolacím konaním na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 7Co/93/2018 sa žalobkyňa voči žalovanému úspešne domohla vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Súd prvej inštancie v rozsudku sp. zn. 12Csp/24/2017-65 zo dňa 06.03.2018 konštatoval, že, „Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie, v predmetnej úverovej zmluve neboli uvedené obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. d/, g/, h/, i/, j/ a k/ ZoSÚ, preto je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ. Bezdôvodné obohatenie predstavuje rozdiel medzi platbami, t. j. 544,17 EUR a výškou úveru 200 EUR, teda vo výške 344,17 EUR.“ Súd prvej inštancie v rozsudku vo vzťahu k szmluvnej podmienke v bode 12 skonštatoval, že „...Vyplýva z neho, že tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny predstavujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Zo zmluvy však nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí, pričom výška administratívneho poplatku je pre žalovaného nosnou časťou právneho úkonu zmluvy o úvere z dôvodu, že mu zabezpečuje dosiahnutie rozhodujúcej časti zisku z úverového obchodu, ktorý uzaviera, čo je jeho základným cieľom. Zmluvné dojednanie o tom, že dlžník je okrem istiny úveru a úrokov povinný zaplatiť aj administratívny poplatok, podľa názoru súdu, nie je dojednaním o hlavnom predmete plnenia a teda súd môže skúmať, či jeho dojednaním došlo k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedený poplatok značne navyšuje odplatu veriteľa bez toho, aby bolo zrejmé, za čo spotrebiteľ uvedený administratívny poplatok platí. Aj keď zo všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že ide o poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, vrátane administratívnych úkonov, zo žiadneho zo zmluvných dojednaní medzi účastníkmi konania nevyplýva, aké konkrétne služby, či protiplnenia žalovaný žalobcovi poskytne. Neprimeranosť takéhoto poplatku je zrejmá aj z toho, že banky za správu úveru inkasujú približne 3 až 5 EUR mesačne a za poskytnutie úveru 1 - 2 % z výšky poskytnutého úveru.“ Za týchto okolností možno konštatovať, že došlo k porušeniu práva žalobkyne ako spotrebiteľa pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy, pretože tá bola jednak neplatne uzatvorená, obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky pričom žalobkyňa má nárok na to, aby v úverovej zmluve boli uvedené náležitosti požadované zákonom, a aby s nimi bola oboznámená ešte pred uzatvorením zmluvy. Takýmto spôsobom k porušeniu práva žalobkyne ako spotrebiteľa nepochybne došlo. Nemožno mať preto pochybnosti o tom, že žalobkyňa podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa voči žalovanému vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

Žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobkyne jednak tým, že ju neoboznámil so všetkými obligatórnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere a jednak zakomponovaním takých zmluvných podmienok do zmluvy o úvere, ktoré boli súdom vyhodnotené ako neprijateľné v dôsledku čoho hrozilo, že žalovaný si ponechá od žalobkyne plnenie bez právneho dôvodu, čím sa by sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

V súvislosti s výkladom samotného pojmu úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa sa poukázalo na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obdo/45/2012, zo dňa 24.06.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa.

Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Z uvedeného preto vyplýva splnenie predpokladu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pri uplatnenom porušení práva alebo povinnosti ustanovenej nielen samotným zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ale aj osobitnými predpismi, v tomto prípade § 53 Občianskeho zákonníka.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od porušovania práv a povinností stanovených normami zameranými na ochranu spotrebiteľa a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil, keď na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovaný požadoval od zamestnávateľa žalobkyne aj zrážky zo mzdy.

6. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Jednou z okolností ovplyvňujúcich rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia je aj závažnosť a intenzita protiprávneho konania žalovaného a intenzita trvania a rozsahu nepriaznivých následkov u žalobkyne. Súd prvej inštancie sa náležite vyrovnal s otázkou určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200,- eur, pričom s týmito dôvodmi sa odvolací súd plne stotožňuje. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní zmluvy o úvere závadne konal.

Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania žalovaný ako dodávateľ sa v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou ako spotrebiteľom dopustil porušenia jeho povinností vyplývajúcich mu z ust. § 53 ods. 1, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o zákonné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa z dôvodu neplatne dojednanej zmluvy o úvere musela iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom ako uviedla, konanie žalovaného bolo stresujúce, keď v tom čase bola na materskej dovolenke s príjmom 160,- eur a manžel o prácu prišiel.

Nemožno mať pochybnosti, že aj vymáhanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného v konaní pred súdom malo na žalobkyňu značne negatívny vplyv navyše, ak ako žalobkyňa tvrdila a žalovaný nepopieral, že z právoplatne priznaného bezdôvodného obohatenia vo výške 344,17 eur s prísl. jej chce žalovaný vyplatiť len 200 eur a zvyšok si ponechať na úhradu trov, aj keď bol v spore neúspešný.

Za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyňi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe v časti o zaplatenie sumy 200,- eur vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

7. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

8. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalobkyňa plne úspešná, preto by jej patril nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

Zo spisu jej však žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, ani v súvislosti s vyjadrením k odvolaniu, na ktoré bola vyzvaná, pretože vyjadrenie súdu nedoručila. Preto aj v súlade s čl. 17 základných princípov CSP jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.